

Ἡ τράπεζα εἶχε παρατεθῆ, τὰ δὲ πινακία ἦσαν τόσα πολλὰ ἐπ' αὐτῆς, ὥστε ὁ Ἰβ τὰ ἐμέτρησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ποῖος λοιπὸν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἀγνή εἶχε στραφῆ ἐπιτηροῦσα τὴν χῆνα.

Ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν.

Ἦτο δὴν τῶς ὠραία, πλέον ἢ ὠραία, θελκτική. Οἱ ἡδεῖς μέλανεσ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐβυθίζοντο ὑπὸ θαυμασίως διαγεγραμμένους ὀφρῦς. Ἡ ἐξαισία κόμη τῆς ἐστεφάνου τοῦ ὑπερήφανου αὐτῆς μέτωπον. Ἡ ρίς ἦν ὀλίγον παχεῖα καὶ κανονική, τὰ δὲ χεῖλη ἐρυθρὰ ὡς κεράσια. Τὸ στόμα αὐτῆς ἐπίσης ὠραῖον, ἐκοσμεῖτο ὑπὸ δύο σειρῶν παλλεῦκων ὀδόντων.

Ἡ Ἀγνή ἦν εἰκοσι δύο ἐτῶν, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς καλλονῆς τῆς.

Ἐστράφη πρὸς τὴν σκοτεινότεραν τῆς αἰθούσης γωνίαν.

Γυνὴ τις, ἥς δὲν διέκρινέ τις τὰ χαρακτηριστικά, ὑπνωττεν ἐπὶ πεπαλαιωμένου ἀνακλίντρου.

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Ἀγνή, ὁ Ἰβ ἐρωτᾷ πόσοι θὰ ἔμεθα εἰς τὸ τραπέζι. Εἰξεύρεις;

Ἡ γυνὴ δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀφες τὴν ἡσυχον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος καθήμενος χαμαὶ παρὰ τὴν γωνίαν τῆς θερμάστρας. Ὀνειρεύεται τοὺς ἀγγέλους.

Καὶ θέτων τὸν δάκτυλον εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου του ἔνευσεν ὅτι ἡ μήτηρ του δὲν ἤννοει.

Ἀλλ' ἡ γυνὴ ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς γωνίας ἀπήντησε:

— Δὲν ὀνειρεύομαι ἀγγέλους, Ἰάκωβε, ἀλλὰ τοὺς νεκρούς.

— Πάντοτε τὰς αὐτὰς μαύρας ἰδέας, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰβ, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀνακλίντρον καὶ κύψας ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὴν Μαριάνναν.

— Δὲν ἔννοῶ, μητέρα, εἶπε, νὰ τοὺς λησμονήσης, δὲν πρέπει ὅμως νὰ τοὺς συλλογίζεσαι πάντοτε διὰ νὰ μὴ λυπῆς τοὺς ζῶντας.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἰβ, ἀλλὰ δὲν εἰμ' ἐν πορῶ νὰ το κατορθώσω, υἱέ μου. Δὲν δύναμαι νὰ τοὺς λησμονήσω ὅλον ἐν τοὺς βλέπω ἐμπρὸς μου καὶ τοὺς δύο...

Καὶ ὑπέλαβε ζωντῶς:

— Ὡς βλέπεις εἶμαι τρελλή... Αὐτὸν μόνον... τὸν πατέρα σου...

Καὶ ἐγερθεῖσα ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ ὠραία κόρη τοῦ Γουεενὲκ δὲν ἦν πλέον εἰμὴ σκια εἰαυτῆς. Ἡ χαρίεσσα ἐκείνη μορφή εἶχε μαρανθῆ, αἱ δὲ παρειαί τῆς ἐκοιλάνθησαν μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐτήρουν ἔτι ἔκτακτον ζωηρότητα. Ἡ ἐξαισία μέλαινα αὐτῆς κόμη, δι' ἣν τόσῃ ὑπερηφανεύετο ὁ Κερανδάλ, εἶχε σχεδὸν λευκανθῆ.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἔτι ὠραία εἶχεν ἔτι ὑπερφυσικὴν καὶ ιδεώδη καλλονήν. Ἐφαίνετο λίαν σκεπτική.

Τὸ φῶς ἐπανάφερεν αὐτὴν εἰς εἰαυτήν.

— Ἐκοιμώμην, εἶπε, καὶ ἔβλεπα ὄνειρον. Μὴ δίδετε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους

μου. Ἀφ' οὗτου ἔχασα τὸν πατέρα σας ὁ νοῦς μου δὲν εἶναι ἡσυχος.

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἰάκωβον:

— Τί με ἠρώτησες;

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Ἀγνή, ὁ Ἰβ θέλει νὰ μάθῃ ποῖος θὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ φάγῃ ἐδῶ.

Ἐκείνη ἔφερε τὴν ἰσχνὴν αὐτῆς χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της.

— Δὲν εἰξεύρω. Ἀ! ναί! ὁ διδάσκαλος

— Καὶ ὁ φίλος μου ὁ ἐνωμοτάρχης τοῦ Πορνιγούεν, προσέθηκεν ὁ Ἰάκωβος. Αὐτὸς ἀγαπᾷ τὰ γεύματα. Πήγαινε Ἰβ νὰ φέρῃς μία μπουτίλια κρασί ἀπὸ τὸ καλλίτερον.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Κερανδάλ ἐκάθητο ἐπὶ ψιαθίνης ἑδρας πρὸ τῆς πυρᾶς παρατηρῶν τὴν ὠραίαν Ροζίναν ἀσχολουμένην εἰς τὰ τοῦ δειπνοῦ.

— Δὲν ἀρκεῖ τάχα ὅ,τι ἔχομεν; Νομίζω ὅτι εἶναι περιττὸν ἄλλο τι δὲν εἶναι ἀληθές, Ροζίνα;

Ἡ ὑπηρετὶς ἔρριψε βλέμμα αἰσθηματικὸν ἐπ' αὐτοῦ καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Ὅποιος πηγαίνει σιγᾷ, ὑπέλαβεν ὁ Ἰβ, πηγαίνει μακράν, λέγουσιν οἱ Πεδεμοντῖνοι.

— Ὁ Ἰβ ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἀγνή. Δὲν χρειάζεται τόση περιποίησις διὰ τὸν χωροφύλακα καὶ τὸν παππᾶ.

— Τὰ οἰκονομικά μας δὲν πηγαίνουν καλὰ, προσέθηκεν ὁ Ἰβ. Ἀς εἰμεθα πρόνιμοι.

— Ἡ ἐσδοεῖα εἶναι καλὴ.

— Μετρία, ἀλήθεια, Ροζίνα; ἠρώτησεν ὁ Ἰβ, ζητῶν ἐνθάρρυνσιν. Ὁ διδάσκαλος δὲν εἶναι τόσον ἀπαιτητικὸς ὁ Μισὸ δὲν ἔρχεται ἐδῶ διὰ νὰ φάγῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἰδῇ ἐν ὠραῖον πρόσωπον.

— Δὲν εἶναι κουτὸς ὁ ἐνωμοτάρχης, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰάκωβος.

Ἠγέρθη νωθρῶς ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς θερμάστρας. Ἀπὸ τοῦ πολέμου δὲν εἶχε μεταβληθῇ.

— Ὁ Μισὸ εἶναι φίλος μου, εἶπεν ἀτενίζων τὴν Ἀγνήν, μὰ ἂν τοῦ νοστιμεύεται ἡ μικρά, ἡ Ἀγνή δὲν εἶναι διὰ τὰ δόντια του. Ἀς ὑπάγῃ ἄλλου νὰ εὕρῃ νύμφη. Μία Κερανδάλ δὲν πέρνει ἓνα χωροφύλακα.

— Δὲν ἔχει διόλου προῖκα, ἐψιθύρισεν ἡ μήτηρ.

— Καὶ εἶναι πολὺ καλὸς ὁ ἐνωμοτάρχης, προσέθηκεν ἡ Ροζίνα.

Ὁ Ἰάκωβος ἠτένισεν αὐτὴν ὀργίλως.

— Δὲν ἔχει προῖκα! Λοιπὸν! δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ ἢ θὰ τῆς εὕρωμεν προῖκα.

— Ποῦ;

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, πληρῶν τὴν καπνοσύριγγά του καὶ ἀνάπτων αὐτήν.

Καὶ ἐσιώπησε. Δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα εἰμὴ διὰ νὰ φάγῃ ἢ νὰ πῇ.

— Ἀλήθεια, ἠρώτησεν ὁ Ἰβ, ὁ Κορεντίνος δὲν ἐπανῆλθεν;

— Ἐνῶ σὺ καλλιιεργεῖς, ὁ Κορεντίνος κυνηγᾷ. Ἄν δὲν εἴχαμε τὴν χέρσον δὲν θὰ εἴχομεν τί νὰ φάγωμεν πολλαῖς φοραῖς, εἶπεν ἡ Ἀγνή.

Μόλις εἶπε τοῦτο καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη, ὁ δὲ Κορεντίνος εἰσηλθε φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν δορκάδα.

Ὁ Ἰάκωβος Κερανδάλ ἀκούσας τὸν ἀδελφόν του ἀφῆκε τὴν θέσιν του καὶ ἐξήτεζα τὸ θήραμα, ὅπερ ἐκεῖνος ἀπέθηκε χαμαί.

Ὁ Μισὸ, σείων τὴν οὐράν, ἐζήτηε θωπείας. Ὁ Ἰάκωβος ἔψαυσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φιλικῶς. Εἶτα ὁ κύων κατεκλίθη πρὸ τῆς πυρᾶς.

— Λαμπρὸ κυνήγι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

— Ἀλήθεια, εἶναι ὠραῖον, Κορεντίνε, μου, εἶπεν ὁ Ἰβ. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ κρύψωμεν, διότι ἀπόψε θὰ ἔχωμεν χωροφύλακας εἰς τὸ τραπέζι καὶ τὸ κυνήγι εἶναι ἀπηγορευμένον.

— Ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει διὰ τὴν χωροφυλακὴν ὁ Μισὸ βεβαίως δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ κάμωμεν τὰς προμηθείας μας. Συμβαίνει ὅμως καὶ τι νέον.

— Τί λοιπὸν;

Νεύσαντος τοῦ λαθροθήρα οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπλησίασαν ἀλλήλους.

— Ἰδού, εἶπεν ὁ Κορεντίνος, αὐτὸς ὁ γέρον πύθηκος ὁ Βρικεβέκ μὲ εἶδε ποῦ ἐπυροβόλουν.

— Ἦτο μὲ τὸ ἀλογόν του;

— Ναί. Ἡ δορκὰς ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας του.

— Ποῦ βλέπεις τὸ κακόν; ἠρώτησεν ὁ Ἰβ.

Ὁ Ἰάκωβος ἠκροῦτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

— Δὲν εἰξεύρετε τί εἶχε τὸ θάρρος νὰ μοὶ εἴπῃ αὐτὸ τὸ ζῶν;

— Λέγε.

— Δὲν θὰ τὸ μαντεύετε. Φαίνεται ὅτι ἡ κυρία μαρκησία δὲ Φοντεροζ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κυνηγῶμεν εἰς τὰ κτήματά της. Πρέπει λοιπὸν τοῦ λοιποῦ, ἀκούεις, Ἰάκωβε, νὰ σεβασθῶμεν τὰ ὄριά της.

Ὁ Ἰάκωβος ἐβρυχήθη ὡς λέων.

— Αὐτὰ σὰς ἀναγγέλλω, συνεπέραναν ὁ Κορεντίνος.

Ὁ Ἰβ ἔφερε τὴν ὀζώδη αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου μετώπου του:

— ὦ! ὦ! εἶπεν, εἶναι σπουδαῖον!

— Θὰ εἶναι καταστροφὴ τοῦ μαγειρείου μας, ὑπέλαβεν ὁ Κορεντίνος. Σοῦ ἀρέσει αὐτό, Ἰάκωβε;

Ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης ἐβρυχήθη καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

Εἰς τὸ προσεχές:

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

ὑπὸ ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ